

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 1 Νοεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 9

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΣΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰ-
κόνων, μετάφρ. Β' — ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΜΕΡΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ
ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ. Διήγησις στρατιώτου μετὰ τὸ κομμένο
πόδι. Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ Β.Μ.Γ' ἀρσὴν, μετάφρ.
ἐκ τοῦ ρωσσικοῦ ὑπὸ Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Ο ΥΠΟΛΟ-
ΧΑΓΓΕΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτόρου Μαζώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσφίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ἐκυψε παρὰ τὴν ὄχθην καὶ ἔπιε κατὰ κόρον. (Σελὶς 67).

"Οσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὴν Β' Περίοδον τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων », παρακαλοῦνται θερμῶς ν' ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των, διότι ἡ μὴ ἔγκαιρος ἀνανέωσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τοῦ φύλλου.

Γνωστοποιούμεν ὅτι τὰ ἐν τῇ Ἀγγελίᾳ ἡμῶν ἀναφερόμενα ὄρωα θὰ λάβωσιν ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των μέχρι τέλους τρέχ. Ὀκτωβρίου· παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης οὐδὲν δικαίωμα ἔχουσι πρὸς τοῦτο.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ 1888

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ 1888
ΣΕΙΡΗΝΙΣ
» ΚΡΝ/ΠΟΛΕΩΣ » ΠΑΤ. ΤΥΠΟΓΡ.
ΘΗΡΕΣΙΑ
ΠΕΡΙΠ. ΕΓΓ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

[Συνέχεια]

Ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν χειρῶν της, ἡμιεγερθεῖσα, καὶ ἠτένισεν ἐκπληκτος τὸν ἀπομαχον, εἶτα περὶ ἐκυτὴν, μὴ ἀναμνησκομένη πλέον ποῦ εὐρίσκεται, οὔτε διατί εὐρέθη κατακεκλιμμένη ἐν ὑπαιθρῷ, ὑπὸ τοῦς ἀστέραις.

Τότε, ἵνα μὴ τὴν πτοήσῃ, ἔσπευσε νὰ τῇ εἴπῃ :

— Ἐγὼ εἶμαι, δεσποινὶς Μαρκελίνα... Δὲν μὲ γνωρίζετε ; ... Εἶμαι ὁ Ζανζότ... Καταλαβατε... ὁ Κρασκανάτας.

Ἐκείνη ἠνορθώθη μὲ κραυγὴν ὀργῆς... Ἐπῆδησεν εἰς τὸν τράχηλόν του... Τὸν πνίγει... Ὁ γέρον ἀγωνιᾷ... πνίγεται... Ἐδέησε νὰ καταβάλῃ ὅλην τὴν ἀνδρικὴν του δύναμιν ἵνα ἀπαλλαγῇ τῆς ἀγχόνης ταύτης.

— Ἀλλά, δεσποινὶς... κάνετε λάθος... Εἶμ' ὁ Κρασκανάτας... Τρελλάθηκε... θέλει νὰ μὲ πνίξῃ... Ὁ Κρασκανάτας, καταλάβατε, ὁ ἀρχαῖος δραγόνος τοῦ συνταγματῆς τοῦ πατέρα σας ;...

— Ἀθλίε ! ἄθλιε ! ἐξ αἰτίας σου εἶμαι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν... Ἀχάριστε... χωρὶς καρδίαν καὶ χωρὶς τιμὴν !

— Ἐγώ, χωρὶς καρδίαν καὶ χωρὶς τιμὴν ; Ἀς ἰδοῦμε, δεσποινὶς Μαρκελίνα, ἔλατε στὰ καλά σας... Ἡ πυρετὸ ἔχετε ἢ σὰς κόλλησε τρέλλα... Ἄν ἦστε κουρασμένη, ἀκουμβήστε στὸν ὦμό μου... ἂν χάσατε τὸν δρόμο σας, ἐγὼ θὰ σὰς ὁδηγήσω... Εἶν' ἐδῶ κοντά, ἓνα ὑποστατικό, τὸ Βουλαῖο... Ἀγαπάτε νὰ πάω νὰ ζυπνήσω τὸν ἐπιστάτη ; ... Θὰ μοῦ δανείσῃ ἀμάξι...

Ἡ Μαρκελίνα κατηνύσθη ὀλίγον, Κυρίως, δὲν κατηνύσθη, ἀλλ' ἡ μανία της, τοῦλάχιστον, ἠλαττώθη.

— Ζανζότ, εἶπεν, ἀπάντησον ἐλευθέρως εἰς ὅ,τι θὰ σὲ ἐρωτήσω...

— Καμμιά φερά χωρατεύω, ἐκτός ἀπὸ λόγου σας ποῦ σὰς σέβουμαι, δεσποινὶς, μὰ φέμματα ποτὲ δὲν λείω, εἶπεν ὁ Κρασκανάτας μεθ' ὑπερηφάνιας.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Πρέπει νὰ γνωρίζω τὴν ἀλήθειαν. Εἰς Γρινδελάδην, ἐν-

θυμεῖσαι, μίαν ἡμέραν, σοὶ εἶχα ἐμπιστευθῇ μίαν ἐπιστολὴν, καὶ σὲ παρακαλεῖσαι νὰ τὴν ὑπάρχῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Γενεύης, πρὸς τὸν κ. Πέτρον Βωφόρτ.

Ὁ Κρασκανάτας ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ οὐδὲν ἀπεκρίθη.

— Πρέπει ν' ἀπαντήσῃς, πρέπει ν' ἀπαντήσῃς, ὑπέλαβεν ἡ Μαρκελίνα, σείευσά τὸν βραχίονά του δι' ὅλων τῶν δυνάμεών της. Τὴν ἔδωκες τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, δὲν ἔχει οὕτω ;

Ὁ Κρασκανάτας, περιδεής, ἐξηκολούθει τῶν σιγῶν.

Καὶ ἐκείνη ἐξηγριωμένη, ἐν ὁρμῇ παραφοράς :

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ ἀποσπάσω τὰς λέξεις ἀπὸ τὸν λαιμόν ;... Θέλεις λοιπὸν νὰ σὲ πνίξω, ἄθλιε ;...

— ὦ ! δεσποινὶς Μαρκελίνα, πῶς εἴθε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ! Γιατί ; Τί συνέβη !... ναί, θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα... ναί, ὅ,τι μοῦ εἶπατε μοῦ ἀξίζει... Οὔτε καρδιά ἔχω, οὔτε τιμὴ, οὔτε εὐγνωμοσύνη στὰ τόσα καλὰ ποῦ μοῦ κάματε πάντοτε καὶ ἡ εὐγενεία σας καὶ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σας... Ναί, εἶμαι ἓνας ἄθλιος... Ἀκοῦστε, δὲν φταίω ἐγώ... τὸ πιστό, ναί, τὸ πιστό... Καὶ μὲλα ταῦτα ὁ Θεὸς τὸ ξέρεῖ ἂν πίνω !... ἓνα δακτυλάκι μοῦ φτάνει... καὶ ἀμέσως ὅλη ἡ γῆ ἀρχίζει νὰ γυρίζῃ μπροστά μου... Ἐνα γράμμα, ναί, τὸ θυμοῦμαι καλά, διάβωλε ! ἂν νομίζετε πῶς μπορῶ ποτὲ νὰ τὸ λησμονήσω ! Εἶπα μαλιστα τὴν στιγμὴ ποῦ τό περνα «τὸ γνωρίζω ποῦ εἶνε, τὸ ξενοδοχεῖο Γενεύης... Χρειάζεται μισῆς ὥρας δρόμο». Καὶ πηγαίνω γιὰ νὰ κάμω τὸ θέλημά σας. Στὸ δρόμο, βρίσκω κάτι φίλους μου, Ἐλβετοὺς, καλὰ παιδιὰ, ἀλλὰ μὲ χρήματα. Πίνουμε καὶ ἐγὼ κυλίσθηκα κατὰ π' τὸ τραπέζι. Θαρρῶ πῶς ἐπιτήδεες τῶκαμαν, γιατί αὐτὸ τοὺς διασκεδάζε. Ὅταν ξεμέθυσα, θυμήθηκα τὸ γράμμα· λοιπὸν, τὸ πράγμα εἶνε λυπηρό, τὸ εἶχα χάσει. Ζήτησα νὰ τὸ εὐρῶ. Ἐστάθη ἀδύνατο. Δὲν τόλμησα νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω γιατί φοβήθηκα μὴ μὲ μαλώσετε, καὶ ἔφυγα τὴν ἴδια ἐκείνην μέρα, σὰν νὰ εἶχα κάνει τίποτε κακό. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία, δεσποινὶς Μαρκελίνα. Ἀλλὰ πῆτέ μου πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἡ αἰτία ποῦ σὰς βρίσκω σ' αὐτὴ τὴν θέσι, ἀλλέως πνίγομαι στὴν πρώτη λίμνη ποῦ θὰ βρῶ ἐμπρός μου.

Ἡ Μαρκελίνα ἐξέπεμψε βαθὺν στεναγμόν. Δὲν τὸν ἐπέπληξε ποσῶς. Πρὸς τι ; Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ τὸν συναντήσῃ, ἀφοῦ ἀνευρέθη ἐκεῖ παρ' ἐκείνου, ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ τὸν προσλάβῃ ὡς ἐμπιστόν της.

— Ζανζότ, εἶπεν, εἰς τὴν ζωὴν τῆς μητρὸς σου τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷς ὀκλήθητί μοι ὅτι εἰς οὐδένα θὰ εἴπῃς—εἰς οὐδένα !— ὅτι μὲ εἶδες, πῶς μὲ εἶδες... καὶ τί ἀπέγεινα...

— Τὸ ὀρκίζομαι, εἶπεν ἐκεῖνος, ἐκπλαγείς ἐκ τοῦ σοβαροῦ της τόνου καὶ τῆς συγκινήσεώς της.

— Ἐγκατέλιπον διὰ παντός τὸν σύζυγόν μου, ὅστις μὲ ἀναζητεῖ καὶ διατελεῖ ἐν ἀπελπισίᾳ... Οὔτε τὸ Βενεθάν θὰ ἐπανίδω, οὔτε τὸν σύζυγόν μου... Θὰ γίνω ἄφαντος...

Ἀνάγκη νὰ μὲ νομίσωσιν ἀποθανοῦσαν... Ἀκούεις, Ζανζότ ;

— Τί κάθησθε λοιπὸν καὶ λέγετε, δεσποινὶς Μαρκελίνα ;

— Λέγω ὅ,τι θὰ γίνῃ. Θέλω νὰ θεωρηθῶ ὡς νεκρά. Τὸ κακὸν προῆλθεν ἐξ ἰδιοῦ σου σφάλματος, Ζανζότ. Δὲν μνησικακῶ ποσῶς ἐναντίον σου δι' αὐτό. Οὔτω, φαίνεται, ἦτο δι' ἐμὲ πεπρωμένον.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προῆλθε τὸ κακὸ ἀπὸ δικό μου σφάλμα... δεσποινὶς Μαρκελίνα !.. ἀπ' ἐμὲ ποῦ τόσο σὰς ἀγαπῶ... Ποῦ θὰ γινόμεον χίλια κομμάτια γιὰ λόγου σας !..

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, Ζανζότ. Μὴ τὸ λησμονῆς !..

— Ἄ ! ἀναθεματισμένη τύχη, ἀναθεματισμένη τύχη !.. ἔκραξεν ἐκεῖνος, περιαλγής.

— Πήγαίνε με εἰς τῆς μητρὸς σου. Καὶ ἐκείνη θὰ τηρήσῃ τὸ μυστικόν μου, εἶμαι βεβαία, χωρὶς νὰ μοὶ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἐκεῖ, θὰ μείνω κρυμμένη ἐπὶ τινος ἡμέρας, ἔπειτα θὰ φύγω ἀπὸ τὸν τόπον...

— Ἀλλ' ὁ σύζυγός σας, δεσποινὶς Μαρκελίνα, ὁ σύζυγός σας ποῦ σ' ἀγαπᾷ !.. Γιατί εἶνε δυνατό νὰ μὴ σὰς ἀγαπᾷ ; Συλλογισθῇτε τί ἔχει νὰ γείνη ;... Μπορεῖ αὐτὸ νὰ τὸν θανατώσῃ ἢ νὰ τὸν κάμῃ νὰ τρελλαθῇ.

Ἡ Μαρκελίνα συνῆψε τὰς χεῖρας ἀπεγνωσμένη.

Ἐσκέπτετο :

— Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα δὲν μέλλει ἄρα νὰ ἐπέλθῃ καὶ ὅταν ἡ ἀλήθεια γίνῃ γνωστὴ !.. Καὶ ὑψηλοφώνως :

— Δέχεσαι νὰ ζητήσω ἄσυλον εἰς τῆς μητρὸς σου ;

— Ἄν δέχωμαι ! Καὶ ἀμφιβάλλετε ;...

— Λοιπὸν, εὐθὺς ἂς ὑπάγωμεν... Αἱ νύκτες εἶνε μικραὶ, τὸ θέρος... Ἐντὸς μικροῦ, θὰ χαράξῃ, καὶ θ' ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα.

— Τὸ διάστημα εἶνε μεγάλο, δεσποινὶς, καὶ φαίνεσθε κουρασμένη. Εἶνε τρεῖς λεῦγες ἀπ' ἐδῶ ὡς τὸ σπῆτι !... Τρεῖς λεῦγες, γιὰ μένα, εἶνε δύομιση ὥραις. Εἶνε τέσσαρες ὥρες γιὰ σὰς, στὴν κατάστασι ποῦ βρίσκεσθε... Ὅταν θὰ φθάσωμε ἐκεῖ, ὁ ἥλιος ἀπὸ ὥρα θὰ ἔχῃ βγῇ. Καὶ ὅλοι, στὸ χωριό, θὰ σὰς δοῦν ποῦ μπήκατε στὸ σπῆτι μας.

— Ἀλήθεια ! Τί νὰ κάμω ;... Νὰ μείνω ἐδῶ εἶνε ἀδύνατον.

— Ναί, γιατί θὰ σὰς δοῦν πάλι ὅλοι οἱ ἐργάτες, οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ τσοπάνηδες τοῦ τόπου.

— Ποῦ δύναμαι νὰ κραθῶ ;

— Ἐλάτε μαζί μου. Ὅταν ἦμαι μεθυμένος ὅπως ἦμουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲν μ' ἀρέσει νὰ φαίνομαι στὰ παιδιὰ γιατί μὲ γελοῦν... Κάμνω κακὰ νὰ μεθῶ, ἀλλὰ δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό, καὶ ἀποδείξεις, ἡ φιλία τοῦ πατέρα σας. Λοιπὸν, εἶπα ὅτι γιὰ νὰ μὴ μὲ γελοῦν, κοιμοῦμαι καμμιά φερά στὸ δάσος, σὲ μιὰ καλύβα καρβουνάρηδων. Τὸ δάσος Θιβῶ δὲν εἶνε μακρὸν. Σ' ἓνα τέταρτο ὥρας θὰ ἦμασθε ἐκεῖ. Ἐλάτε θὰ σὰς κάμω μία κλινὴ ἀπὸ ξερά φύλλα... Καὶ κανεὶς δὲν ἔχει νὰ σὰς παραξῇ, γιατί ἐγὼ θὰ σὰς φυλάττω... Ἀπόψε, τὴν νύχτα, θὰ φθα-

σώμε εἰς Νευλαΐν, ποῦ μένει ἡ μητέρα μου... Ἐλάτε, δεσποινὶς Μαρκελίνα.

Καί, μετὰ μειδιάματος θλιβεροῦ, ἐξήκολούθησεν.

— Ἀστεῖο εἶνε, εἴστε μὲν ταῦτα παντρεμμένη... κ' ἐγὼ ἀκόμη σὰς ὀνειμάζω σὺν νὰ μὴν ᾔστε...

Ἡ Μαρκελίνα ἐπειράθη νὰ βαδίσῃ. Εἰς τὰ πρῶτα βήματα τὰ ὅποια ἔκαμεν, ἐκλονήθη καὶ ἀφῆκε νὰ τῇ διαφύγῃ κραυγὴ πόνου. Οἱ πόδες τῆς τῇ προὔξενον ἀφόρητον ἄλγος.

— Δὲν ἔχω ποσῶς τὴν δύναμιν νὰ προχωρήσω ἕως ἐκεῖ... εἶπε.

— Δοκιμάσετε, δεσποινὶς Μαρκελίνα. Ἄν ᾔην μόνο γιὰτὶ δὲν μπορεῖτε, σὰς πηγαίνω ἐγώ.

Ἐπὶ τέλους ἐβάδισεν. Ἐστηρίζετο ἐν τούτοις ἐπ' ἐκείνου. Τὸ δάσος Θιβῶ δύο μίλις χιλιόμετρα ἀπέχετο τοῦ μέρους ὅπου ὁ Κρασσοκανάτας εἶχε συναντήσῃ τὴν Μαρκελίαν. Ἐν τούτοις ἐδανήσαν μίαν ὥραν καὶ πλέον ἵνα διανύσωσι τὸν δρόμον. Οὐδένα συνήντησαν. Αἱ γαῖαι ἐκείναι εἶνε ἔρημοι. Ἦτο ἡδὴ καιρὸς νὰ ἔφθανον. Ἡ Μαρκελίνα δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις. Καὶ ἔπειτα ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν.

Ἡ καλύβη τῶν ἀνθρακίων δὲν ἀπέχετο κατ' εὐτυχίαν πολὺ ἐν τῷ δάσει.

Κατέπεσεν ἐκεῖ σχεδὸν νεκρά, ἅμα ἔφθασεν. Ὁ Ζανζότ ἐξῆλθε πάλυτα πρὸς εὐρεσιν φύλλων, ὅτε δὲ ἐπανήλθε τὴν εὐρεσιμωμένην.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀφυπνίσῃ.

Ἐπηγρύπνησεν ἐπ' αὐτῆς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ δὲν ἐξῆλθεν, ἐκ φόβου μὴ τὸν ἐβλεπον.

Ἄλλως τε, ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου, οὐδεὶς κίνδυνος. Ἡ καλύβη ἔκειτο ἐν μέσῳ τοῦ δάσους, μακρὰν πάσης ὁδοῦ. Ἀπὸ πολλοῦ ἦτο ἐγκαταλειμμένη. Οὐδεὶς διέβαινεν ἐκεῖθεν πλὴν τῶν ἀγροφυλάκων, καὶ οὗτοι δι' ὁσάκις μόνον κατελαμβάνετο ὑπὸ καταιγίδος. Ἄλλ' ἡ ἡμέρα ἦτο ἡδὴ εὐήλιος καὶ χλιαρά, καὶ οὐδεὶς ὑπῆρχε φόβος διὰ βροχῆν.

Τὸ ἐσπέρας, τὴν ἀφύπνισεν· ἐκοιμάτο ἀπὸ δεκαπέντε ἢ δεκαοκτὼ ὥρων. Ἦτο κατὰ κοπος, ἐν τούτοις. Τὰ ὦτά τῆς ἐδόμβουν. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἰπώνει σφοδρῶς.

— Θὰ πεινάτε βέβαια, εἶπεν ὁ Κρασσοκανάτας.

Καὶ τῇ ἔτεινε τεμάχιον ξηροῦ ἄρτου.

Ἐκείνη ἀπεποιήθη, καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς :

— Ὅχι, δὲν πεινῶ, ἀλλὰ διψῶ πολὺ.

— Ἐλθέτε ἐνὰ ρυάκι ἐδῶ κοντά... Μπορεῖτε νὰ ἐρῆτε ὡς ἐκεῖ ;

Ἡ Μαρκελίνα ἐσύρθη. ἔκυψε παρὰ τὴν ὄχθην, καὶ ἔπινε κατὰ κόρον, εἰτα ἐδρόσισε τὰς χεῖρας, τὸ πρόσωπον, ἐν τῇ ρεοῦσῃ καὶ κρύῃ πηγῇ. Τοῦτο τὴν ὠφέλησεν. Ἀνηγέρθη μὲ ἀκμαϊότερας τὰς δυνάμεις.

— Τώρα, εἶπε δυνάμεθα ν' ἀναχωρήσωμεν ἀφόδως ;

— Πιστεύω. Ὁ φόβος μὲς δὲν ἔχει νὰ διακρίσῃ πολὺ. Θάρρος.

Ἐγκατέλιπον τὴν καλύβην καὶ ἐπλανή-

θησαν ἐν τῷ δάσει, διὰ τῶν ὁρομίσκων, οὓς ἐγνώριζεν ὁ Κρασσοκανάτας.

Ἦτο καὶ ἡ πορεία αὕτη λίαν ἐπίπονος.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐβάδιζε τὴν κεφαλὴν νεύουσα χαμαί, ταλιντεύουσα τοὺς βραχίονας, μὲ κυρτωμένην τὴν ράχιν, οὐδὲ λέξιν προφέρουσα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἀπλανεῖς.

Ὁ Κρασσοκανάτας δὲν ἐτόλμα νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον. ἀλλὰ τὴν ἐθεώρει, κατὰ καιροῦς, μὲ ὅλην τὴν συμπάθειαν τῆς γενναίας του καρδίας.

— Καὶ νὰ γίνων αὐτὰ ἀπὸ σφάλμα 'δικό μου ! ... ἐψιθύριζεν.

Ἡ Μαρκελίνα ἐβάδιζεν ὡσεὶ διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος ἐφιάλτου. Ἐνίστοε, μηχανικῶς, ἐσταμάτα, ἔστρεφε τὰ βλέμματα περὶ ἑαυτῇ, εἰς τοὺς σκιεροὺς θάμνους, ἢ τὰ ἀνύφου πρὸς τὰς ἡρέμους κορυφὰς τῶν μεγάλων δένδρων.

— Ποῦ πηγαίνω ; ἐφαίνετο διερωτῶσα ἑαυτῇ... Διατὶ εὐρίσκομαι, ἐν ὥρᾳ νυκτός, εἰς αὐτὸ τὸ δάσος, μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ;

Εἶτα ἡ καταβάλλουσα, ἡ ἀνιάτος πραγματικότης ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμά της.

— Τετέλεσται, ἐσκέπτετο, τετέλεσται διὰ παντός...

Καὶ ἀνελάμβανε τὴν πορείαν της, προσκόπτουσα, κλονιζομένη, διὰ βημάτων ἀνίσων, χωρὶς ποσῶς εἰς ταῦτα νὰ προσέχῃ.

Πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δάσους, οὐχὶ πολὺ μακρὰν, ὑπάρχει τὸ χωρίον Νευλαΐν.

Ἐν ᾧ διέβαινον πρὸ τῶν ὑποστατικῶν, ἐπὶ τῷ κρότῳ τῶν βημάτων αὐτῶν ὑλάκτησαν οἱ κύνες. Ἐν τῷ βάθει τῶν σταύλων ἠκούοντο μνησκαζούσαι αἱ ἀγελάδες καὶ ἐκ δικλειαμάτων οἱ ἵπποι ἐπληττον διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἐσταμάτησεν αἰφνης πρὸ μικρᾶς οἰκίας ἐκτισμένης διὰ πλίνθων καὶ δοκῶν, συγκειμένης ἐξ ἑνὸς μόνον ἰσογείου καὶ μιᾶς ἀποθήκης. Κλῆμα ὑπερέκειτο τῆς θύρας καὶ τῶν παραθύρων, καὶ ἐκατέρωθεν ὑπῆρχεν ἀνὰ μίαν κερασίαν, πλήρην καρπῶν ἐκάστη. Ἡ θέα τῶν ἡτὸ λίαν πενιχρά, ἀλλὰ καθάριος καὶ περιποιημένη.

— Ἐδῶ εἶνε, δεσποινὶς Μαρκελίνα, εἶπεν ὁ ἀπόμαχος. Τελείωσαν τὰ βάσανά σας...

Ἐκείνη ἀνέπνευσεν, ἀτενίζουσα ἀλγεινῶς τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον.

Τὰ βάσανά της ἐτελείωσαν; Ἐξεναντίας ἤρχιζον. Ποῖα ζωὴ διηνοίγετο δι' αὐτήν, ὅποια ἀηδία, ὅποια λύπαι ; ὅποια ἀθλιότητες ;

Μία μόνη σκέψις ἀνερρίπιζε τὸ θάρρος της καὶ τὴν συνέχεν ἡ σκέψις τοῦ Γεράρδου, τοῦ υἱοῦ της.

Θὰ εἴη μετ' ἐκείνου, ἀχώριστος. Κανεὶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ τούτου.

Δὲν ἦτο, οἶμοι ! ἐλευθέρᾳ ;

Καὶ τῷ ὄντι, θὰ ἐφρονεύετο, ἂν ἡ ἐλπίς αὐτῇ δὲν τῇ ὑπελείπετο.

Ὁ ὀργανοπαίκτης ἔκρουε τὴν θύραν, ἀρκετὰ ἰσχυρῶς ἵνα ἀφυπνίσῃ τὴν μητέρα του, ἀρκετὰ συνετῶς, ὥστε νὰ μὴ ἀφυπνίσῃ τοὺς γείτονας.

Οἱ γέροντες δὲν κοιμοῦνται ποσῶς. Ἡ χωρικὴ ἠγρύπνει.

Ἦκουσε, καὶ ἡ ὑποτρέμουσα φωνὴ της ἀπῆντησεν εἰς τοὺς κτύπους :

— Παιὸς εἶν' ἐκεῖ ; Σὺ εἶσαι, Ζανζότ ;

— Ἐγώ, ναί, μητέρα. Ἐλα ν' ἀνσῆξῃς.

Παρήλθον λεπτά τινα. Ἡ γραῖα δὲν ἐφαίνετο ἐπείγουσα.

— Πρέπει νὰ τὴν συγχωρήσῃς, εἶπεν ὁ Κρασσοκανάτας· εἶνε ἀνίκανη· δὲν ἔχει πειὰ τὰ εἰκοσι τῆς χρόνια, βλέπετε.

Τέλος, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ, ἐν τῷ πλαίσίῳ, ἐπεφάνη μικρόσωμος γραῖα ρικνή, ξηρά, μὲ τὴν κόμην φαϊὰν καὶ ἐν ἀταξίᾳ, τὸ βλέμμα διαπεραστικόν, κρατοῦσα διὰ τῶν τυλωδῶν τῆς δακτύλων κηροπήγιον.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Μαρκελίνας, ἦν πρῶτην παρατήρησεν, ὀπισθοχώρησε.

— Λαίπν, εἶπε διὰ φωνῆς τραχείας, λαίπν, τί τρέχει ;

— Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσωμεν εὐθύς, εἶπεν ὁ Κρασσοκανάτας.

Σκυθρωπάζουσα, ἡ γραῖα ἠνέωξε κάλιον τὴν θύραν. Εἰσῆλθον.

Τὰ πάντα περὶ αὐτοὺς ἦσαν πενιχρά, σχεδὸν ἄθλια, ἀλλὰ καθάρᾳ.

Διὰ μακρῶν, καὶ ῥίχως ἡ Μαρκελίνα νὰ λάβῃ τὸν λόγον, ὁ Κρασσοκανάτας ἐξήγησεν εἰς τὴν μητέρα του τοὺς γάμους τῆς νεάνιδος, εἰτα τὴν φυγὴν της καὶ τὴν θῆλῃσιν ἣν εἶχε τοῦ νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀποθανούσα, τοῦ νὰ μὴ ἐπανίδῃ ποτὲ τὸν σύζυγόν της.

Ἡ γραῖα ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν ὀροφὴν.

— Μὰ εἶν' ἀδύνατο, αὐτό, εἶνε ἀμαρτία ! Δὲν ἀφίνουν ἔτσι ἕνα τίμιον ἄνθρωπο. Αὐτὸ ποτὲ δὲν ἀκούστηκε. Γιατί ; Κἄτι μυστικὸ φοβερὸ θὰ κρύβεται στὴ μέση.

— Γι' αὐτό, μητέρα, δὲν εἴμαστέ ἐμεῖς οἱ ἀρμόδιοι ποῦ θὰ κρίνομε. Δὲν τὴν ῥώτησα τὴν δεσποινίδα Μαρκελίνα. Κάμε ὅπως ἔκαμα κ' ἐγώ.

— Εἶνε ἀμαρτία, ἀμαρτία, κ' ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα, ἀναχωρῶ, κυρία, ἀναχωρῶ...

Ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας διὰ τόνου τόσον ταπεινοῦ ἅμα, ὑποκύπτοντος καὶ ἀλγεινοῦ, ὥστε ἡ γραῖα, ἐκπλαγείσα, ἐσίγησεν.

Ἡ Μαρκελίνα προὔχρησε κατὰ τινα βήματα πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἡδὴ τὴν ἠνοίγειν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ζανζότ τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος.

— Ἐμπρός, εἶπεν, — ἡ φωνὴ της ἐν τούτοις ἦτο πάντοτε ἀπότομος — εἴθε χωρὶς ἀμφιβολία δυστυχισμένη... Εἴτε σὰς ἀξίζει αὐτὸ εἴτε ὄχι, πρέπει νὰ σὰς συντρέξω. Μείνετε. Θὰ σὰς κρύψωμε ὡς ποῦ νὰ φύγετε. Κανεὶς δὲν θὰ σὰς ὄχῃ.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα. ὦ ! δὲν ἔχω νὰ μείνω ἐπὶ πολὺ...

Ἡ γραῖα χωρικὴ τὴν ὠδήγησεν εἰς μικρὸν θαλαμὸν, ἐν τῷ βάθει τοῦ οἰκήματος. Δύο ψαθίνα καθίσματα, μία κλίνη, ἐν ξύλινον ἐρμαρίον, αὐτὰ ἦσαν ὅλα τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου.

— Θὰ ᾔστε ἐδῶ σὺν στοῦ σπῆττί σας. Ἀρκεῖ νὰ μὴ βγαλετε τὸ κεφάλι στοῦ παραθύρου, καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς καταλάβῃ πῶς ἦστε ἐδῶ.

Ἡ Μαρκελίνα ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης ἐν-
δευμένη ὡς ἦτο.

Τὴν ἀφῆκαν μόνην. Δὲν ἀπεκοιμήθη. Ἐ-
ρέμβαζεν.

Δύο πρόσωπα διέβαινον εἰς τοὺς ρεμβά-
σμούς της. Τὸ τοῦ Βωφόρτ.

Καὶ ἐφιθύριζε τότε,

— Πέτρε! Πέτρε! Θὰ μὲ συγχωρήσης
ποτέ;

Τὸ τοῦ τέκνου της. Καὶ ἔλεγε:

— Γεράρδε, μόνη μου εὐτυχία, μόνη μου
παρηγορία, ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου,
σὲ ἐπικαλοῦμαι, πρὸς σὲ θὰ ἔλθω.

Ἐπανειλημμένως, ἐφ' ὅσον τὸ διάστημα
τῆς νυκτός, ὁ Ζανζὸτ καὶ ἡ μήτηρ του προσ-
ήρχοντο ἀθρόβως παρὰ τὴν κλίνην ἐπισκο-
ποῦντες.

— Κοιμᾶται! ἔλεγεν ἡ γραῖα ἐξερχο-
μένη.

Ἄλλ' ὁ παίκτης τοῦ ὄργάνου ἦτο ὀξυ-
δερκής.

— Ὅχι, κλαίει! ἔλεγε.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Νεκρὰ — Ζῶσα.

Α'

Εἰς ἓν βιομηχανικὸν κατάστημα, ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Ἐπαναστάσεως, μεταξύ τοῦ Κλισὺ
καὶ Σαιντ Οὐέν, νεαρὰ γυνή, μὲ πένθιμον
περιβολήν, προσῆλθεν ἡμέραν τινὰ ζητοῦσα
ἐργασίαν. Τόσον εἶνε νέα, ὥστε κόρη μάλ-
λον φαίνεται ἢ γυνή. Καὶ τόσον εἶνε ὠχρά,
τόσον λεπτή, ὥστε ἀγνοοῦσι τῷ ὄντι διὰ τί
ἐργον εἶνε ἱκανή.

— Πόθεν ἔρχεσθε καὶ ποῦ ἔχετε ἐργασθῇ;
τὴν ἠρώτησεν ὁ διευθυντὴς Σαλινύ, ἐκπλα-
γεῖς ἐκ τοῦ τεθλιμμένου ὕφους της καὶ τοῦ
ἄκρως ἀριστοκρατικοῦ της τρόπου.

— Ἐρχομαι ἀπὸ ἐπαρχίαν... εἶμαι χή-
ρα... ἄνευ πόρων... καὶ οὐδέποτε ἔχω ἐργα-
σθῇ... ἄλλ' ἔχω θάρρος... εἶμαι φίλεργος...

— Θάρρος... θάρρος, αὐτὸ δὲν εἶνε πάν-
τοτε ἐπαρκές... ἀπαιτεῖται δύναμις, καὶ
σεῖς δὲν εἴθετε ποσὼς ρωμαλέα... Ἀς ἴδω τὰς
χεῖράς σας.

Ἡ ἀγνώστος ἔτεινε χεῖρας λεπτὰς, λευ-
κὰς, ἐπιμεμελημένους, μὲ ὄνυχας ροδίνους,
χεῖρας ἀριστοκρατιδος.

— Ὡ! ὦ! πῶς διαβόλον θέλετε νὰ ἐρ-
γασθῇτε μὲ τοιαῦτα ἐργαλεῖα; Γνωρίζετε
τούλάχιστον νὰ κρατῆτε τὴν βελόνην;

Ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν της, μετὰ συ-
στολῆς.

— Μὴ μὲ ἀποπέμψετε, κύριε... Σὰς ὀρ-
κίζομαι ὅτι θὰ μείνετε ἀπὸ ἐμὲ εὐχαριστη-
μένος... Δοκιμάσατε, σὰς ἱκετεύω... δὲν ζητῶ
εἰμὴ τὸν ἀπὸ πόρον ζωῆς, νὰ μὴ ἀπο-
θάνω τῆς πείνης...

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

Ἐδίστασε, καὶ ἡ ὠχρότης της ἐπετάθη.
Ἐντούτοις διὰ φωνῆς σταθερᾶς ἀπήντησε:

— Μαρκελίνα Λαγκών...

— Θὰ σὰς δώσω ἐργασίαν εἰς τὰ γραφεῖά
μου, αὐτὸ θὰ ἦνε τὸ καλλίτερον διὰ σὰς...
διότι ἡ ἐργασία τοῦ ἐργαστηρίου θὰ σὰς ἐκ-
μνε ταχέως ν' ἀσθενήσετε, πιστεύω ὅτι γνῶ-

ρίζετε νὰ γράψετε... καὶ ὅτι θὰ δυνήθητε ν'
ἀναλάβετε ἐπιστολὰς ἀποστολῶν;... Δὲν
θὰ κάμνετε ἄλλο εἰμὴ ἀντιγραφὴν...

— Αὐτὸ θὰ μοι ἦνε εὐκὸλον, κύριε.

— Θ' ἀναλάβετε τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῆς
αὔριον. Χρησιμοποιήσατε τὴν σημερινὴν ἡ-
μέραν πρὸς εὔρεσιν ὧματιοῦ εἰς τὰ πέριξ.

Ἡ ἀντιμισθία σας θὰ ἦνε πολὺ μικρά...
ἐξήκοντα φράγκα τὸν μῆνα... Ἀδύνατον
νὰ κάμω πλεονέκτον τι.

— Ἐφ' ὅρου ζωῆς θὰ τηρήσω τὴν ἀνά-
μνησιν τῆς ἀγαθότητός σας, κύριε.

Ὁ διευθυντὴς ἔκχευε κίνημα ἵνα σημάνῃ
ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποσυρθῇ. Ἐν τούτοις, καθ'
ἣν στιγμὴν ἤνοιγεν ἐκείνη τὴν θύραν καὶ τὸν
ἐχαίρετα διὰ τελευταίαν φορὰν εὐχαριστοῦ-
σα αὐτόν, τῇ εἶπε:

— Κυρία Λαγκών... μίαν λέξιν ἀκόμη...

— Σὰς ἀκούω, κύριε.

— Ἄν θέλετε νὰ μείνετε ἐπὶ μακρὸν εἰς
τὴν ὑπηρεσίαν μου, μὴ λησμονῆτε ὅτι ἀγα-
πῶ τὰς τιμίας γυναῖκας... ἢ τὰς τιμίας
κόρας...

Ἡ ἀγνώστος ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.
Ἐρῶθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν παρειῶν της καὶ
ὀκρυκλῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Διὰ βλέμ-
ματος ἱκετευτικοῦ:

— Ὡ! κύριε, εἶπεν, ὦ; κύριε!!

Ἡ ἐπιφώνησις αὐτῇ καὶ τὸ βλέμμα δὲν
ἐξηπάτων. Ὁ διευθυντὴς ἠννόησεν ὅτι προ-
σέβαλε καρδίαν ἀγαθὴν καὶ ἔντιμον.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε καλοκα-
γάθως.

Ἡ γυνὴ ἐξῆλθε. Διήνυσεν ὅλην τὴν ἡ-
μέραν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐπαναστάσεως, πρὸς
ἀναζήτησιν ὧματιοῦ. Μετὰ πολλὰς ἐρεῦ-
νας, ἐπέτυχε νὰ εὑρῇ τοιοῦτο ἐν τῷ διαι-
τήματι ἑνὸς πρωτοεργάτου τοῦ καταστήμα-
τος, ἐγγάμου καὶ πατρὸς ἑνὸς μόνου τέκνου.

— Καὶ τὸ μπαλότο σας, ἠρώτησεν ἡ
κυρία Βαλόν, ἡ σύζυγος τοῦ πρωτοεργάτου,
χονδρὰ ξανθὴ μὲ ὕψος πρῶον καὶ λυμφατι-
κόν.

Ἡ Μαρκελίνα Λαγκών δὲν ἠννόησε πο-
σῶς τὰ ἀργοτικὰ αὐτὰ καὶ ἐζήτησε σαρφε-
στέραν ἐξηγήσιν. Ἡ κυρία Βαλόν ἤρχισε
νὰ γελᾷ.

— Ἀ! ὦ! φαίνεται πῶς δὲν εἴστε Πα-
ρισινὴ; Ἡθελα νὰ εἰπῶ: ποῦ εἶνε τὰ ἀ-
σπρόρρουχά σας;... τὰ δέματά σας;...

— Δὲν ἔχω.

— Δὲν ἔχετε παρὰ αὐτὰ ποῦ κρατᾶτε
στὸν ὦμον;

— Αὐτὰ μόνον.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε λοιπόν;

— Θὰ σὰς πληρώσω τακτικὰ τὸ ἐνοί-
κιον. Παράπονον κανὲν δὲν θὰ ἔχητε ἀπ'
ἐμὲ... Θὰ σὰς βοηθῶ μάλιστα, ἂν ἀγαπᾶτε
καὶ εἰς ταῖς δουλειὰς τοῦ σπητιοῦ σας... Δὲν
ζητῶ δὲ ἀπὸ σας εἰμὴ τὸ νὰ ἦσθε ὀλίγον
ἐπιεικής... Καὶ μὴ μ' ἐρωτᾶτε... δὲν δύνα-
μαι νὰ ἀπαντῶ...

— Διάβολε! αὐτὸ εἶνε ρομάντσο, τότε!
Μὲ συγχωρεῖτε... δὲν τῶκαμα γιὰ νὰ σὰς
στενοχωρήσω, ὡραία τῆς Κολάσεως... ἦτον
ἀπλῶς τὸ ἐνδιαφέρον... γιατί στὰ τελευ-
ταῖα, ἂν ἦσθε χωρὶς μαντήλια, μισοφόρια,
καὶ δὲν ἔχετε οὔτε ἓνα ποκάμισο, οὔτε ἓνα

ζευγάρει κάλτσες γιὰ νὰ συναπλάξετε, πῶς
θὰ κάμετε;

— Ἐχὼ ὀλίγα χρήματα φυλαγμένα. Θ'
ἀγοράσω τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

— Ἐπρεπε νὰ λεγεσ πῶς εἶσαι κεφαλαι-
οῦχος, ὑπέλαβεν ἡ χονδρὰ ξανθὴ, στηρί-
ζουσα τὰς πυγμὰς ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν καὶ παν-
τοτε γελῶσα.

Τὸ ὧματιον τὸ ὁποῖον προώρισαν δι'
αὐτὴν ἦτο μικρόν, ἐβλεπεν ἐπιγυπέδου. Ἐ-
φωτίζετο δι' ἑνὸς παραθύρου, καὶ ἦτο ἐφω-
τισμένον μὲ κλίνην, ἐρμάριον, μικρὰν τρά-
πεζαν καὶ ἔδραν. Τὸ ὧματιον συνεκινῶναι
μὲ τὸ διαμέρισμα τῶν Βαλόν, ἀλλὰ, διὰ
δευτέρως θύρας, ἦγεν εἰς τὸν διάδρομον ὅστις
ἐχώριζεν εἰς δύο τὸ πρῶτον τῆς οἰκίας πά-
τωμα, κατοικοῦμενον ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἐρ-
γάτας.

Ἀσφαλίσασα τὴν διαμονὴν τῆς Μαρκε-
λίνα ἐξῆλθε παλιν ἵνα κάμῃ μερικὰς προ-
μηθείας. Τὸ ἐσπέρως ἐπέστρεψε κομίζουσα
δέμα ἀσπρερρούχων.

Ἡ κυρία Βαλόν τῇ ἐπρότεινε νὰ τὴν προσ-
λάβῃ ὡς οἰκότροφον. Ἡ Μαρκελίνα ἀπεποι-
ήθη.

— Δὲν κερδίζω πολλά. Θὰ τρώγω ὀλί-
γον ψωμί. Αὐτὸ μοι ἀρκεῖ.

— Ψωμί, καλὴ μου γυναῖκα, μὰ ἔτσι θὰ
ἀρρωστήσης.

— Ὡ! διόλου... θὰ ἰδῇτε πόσον καλῆς
κράσεως εἶμαι.

Ὁ ἀρχιεργάτης καὶ ἡ σύζυγός του παρε-
κάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν ὅτε αὐτὴ ἐπα-
νῆλθεν. Ἡ κυρία Βαλόν ἐπήγε καὶ ἔκρουσε
τὴν θύραν της.

— Ἐμπρός, ὡραία τῆς Κολάσεως, ἡ σοῦ-
πα κενώθηκε, μὴ θέλετε παρακάλια.

Ἐξέφερε τὰς λέξεις ταύτας εὐγενῶς, ἀλλὰ
μετὰ τινος ἀδμονοίας.

Ἡ Μαρκελίνα ἠννόησεν ὅτι θὰ ἐλύπεται
τοὺς καλούς ἐκείνους ἀνθρώπους ἂν ἀπεποι-
εῖτο. Ἐδέχθη. Ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν
ἐμπροσθεν ζωμοῦ ἀχνίζοντος. Νήπιον, εὐτρα-
φὲς καὶ χάριεν, τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν, ἔ-
τεινε τὸ πινάκιόν του εἰς τὸν πατέρα του.

— Λοιπόν, Ροβέρτε, ἔλεγεν ὁ ἀρχιεργά-
της προσπαθῶν νὰ φανῇ αὐστηρὸς, τρίτη
φορὰ εἶνε τώρα ποῦ ζητεῖς σοῦπα!!

Ἰδὼν τὴν Μαρκελίναν, ὁ ἐργάτης ἠγέρθη.
Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἔβλεπε. Τὴν
ἐχαίρετῆσεν εὐγενῶς, μετὰ τινος χάριτος
ἀνεπιτηδεύτου, καὶ ὁ μικρὸς παῖς, ἀποθέ-
σας τὸ πινάκιόν του, ἔσυρε ψιχθινὸν καθι-
σμα μέχρι τῆς νεαρᾶς γυναίκας.

Ὡς ἐκ τοῦ σημαντικοῦ μέρους τὸ ὁποῖον
ὁ ἀρχιεργάτης θὰ διαδραματίσῃ εἰς τὴν πα-
ρουσάν διήγησιν, καλὸν νὰ κάμωμεν βρα-
χεῖαν αὐτοῦ περιγραφὴν.

Τριακοντούτης περίπου, ὁ Λουδοβίκος Βα-
λόν εἶχε τὴν τραχεῖαν ὀλίγον ὄψιν τοῦ ἐρ-
γάτου, ἀλλὰ ταύτοχρόνως λίαν εὐκίνητον
φυσιογνωμίαν. Οἱ μαῦροί του ὀφθαλμοὶ ἦ-
σαν ζωηροί. Ἡ βαθύως καστανὴ κόμη καὶ
τὸ γένειόν του προσήγγιζον πρὸς τὸ μαῦρον.
Ἦτο ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος. Κεφαλὴ πνευ-
ματώδης ἄμα καὶ ὑπερήφανος.

[Ἐπεται συνέχεια.]